కథా కౌముది

లాఫింగ్ బుద్ధా!

డా.భైరవభట్ల విజయాదిత్య

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

" ఒరేయ్! రారా! దమ్ముంటే బయటకు రా! నువ్వు మీసమున్న మొగోడివే అయితే రారా తేల్చుకుందాం" సత్యానందం అరుస్తున్నాడు.

ఏంచేయాలి? అని ఒక క్షణం ఆలోచించాను. ఒకసారి నన్ను నేను చూసుకున్నా మగవాడినే..పైగా మీసం కూడా ఉంది. అంతే రెట్టించిన ఉత్సాహంతో బయటకు ఉరికాను.

ఒక్కసారిగా అంతా అయోమయం గందరగోళం. ఏం జరుగుతోందో తెలిసే లోపు ఏవేవో జరిగిపోయాయి.

సీను అయిపోయింది!

'బానే చేసాను' అనుకున్నాను. ఈలోగా వచ్చాడు అసిస్టెంట్ డైరెక్టరు. వాడిని చూస్తేనే ఒళ్ళు మండిపోతొంది. వస్తూనే ఒక పెదవి విరుపు.

" ఇక్కడ బయటకు రాకూడదు. పాత్ర పరంగా సహనంగా ఉండాలి."

" కానీ .. అతడు పిలుస్తున్నాడు కదా.. ఆ డైలాగుల బట్టి వెళ్ళాలనుకున్నా.."

" వాడి పాత్ర అది... నువ్వే..ముందు వెనుకా ఆలోచించకుండా తప్పుగా చేసావు."

ఆలోచించకుండా.. అసలు ఆలోచించడానికి, సరిగా చేయడానికి ముందు ఏమైనా తెలిస్తే కదా!

" నాకెలా తెలుస్తుంది? మీసం కూడా ఉంది కదా..! పాత్ర మనస్తత్వం నాకు చెప్తే.."

"అలా చెప్తే సహజంగా రాదు.. ఈ సినిమాకి అంతా అసంకల్పితంగా జరగాలి. అదే దీని గొప్పతనం. ఇప్పటివరకూ కనీవినీ ఎరుగని ఒక గొప్ప ప్రక్రియ. అజరామరమై మిగిలిపోయే చిత్రం అవుతుంది"

నా పాత్ర మనస్తత్వం నాకే తెలియకుండా.. ఇదెక్కడి సినిమా.. ఖర్మ!

" పోనీ.. మళ్ళీ చేద్దామా?" సమాధానం తెలిసి ఆశగా అడిగాను.

నావైపు చూసి ఓ పిచ్చి నవ్వు నవ్వి. " తెలిసి కూడా ఎందుకు అడుగుతావు. డైరక్టరు గారు ముందే చెప్పారుగా. రిహార్సిల్ ఉండదు. రీటేకులు ఉండవు"

" మరి ఇప్పుడు చేసిన సీను సినిమాలో ఉంటుందా?"

" అది డైరెక్టర్ గారి ఇష్టం. ఏమో ఆయన అనుకున్న దానికి అనుగుణంగా చేయకపోతే అసలు నువ్వే సినిమాలో ఉండక పోవచ్చు."

" ఇప్పటి వరకూ చేసిన దాని బట్టి... ఏమి.. అనుకుంటున్నారు..?" భయంగా అడిగాను.

" డైరెక్టర్ గారేమానుకుంటున్నారో అది తరువాత.. నా వరకూ అయితే నువ్వు చెత్త చెత్త చేస్తున్నావు.."

గుండె జారిపోయింది.

'డైరెక్టర్ ఏమనుకున్నాడో చెప్పకుండా, ఎలా చెయ్యాలో నాకెలా తెలుస్తుంది సామీ!' అందామనుకున్నా. ధైర్యం చాలలేదు.

★★★★★★★★★★

హాస్పిటల్ బెడ్ పై పడుకుని ఉన్నా. తలకి పెద్ద గాయం. అంతలో ఒకావిడ వచ్చింది. వస్తూనే " బాబూ!" అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది. బాగుంది ఇది మదర్ సెంటిమెంట్ సీను. నేను కూడా సెంటిమెంట్ బత్తాయి పండించేసి జ్యూసు పిండేద్దామని "అమ్మా!" అని నోరు తెరిచే లోపల నర్సు వచ్చి ఆమెను బయటకు తరిమేసింది. లైటు ఆర్పేసింది. జ్యూసంతా నేలపాలయ్యింది. అసలా డైరెక్టర్ ఉన్నాడే.. ఛాఛా!! మళ్ళీ ఆ అమ్మతో సెంటి మెంటు సీను వస్తుందో లేదో. ఎంతలా అనుకున్నాను. పుసుక్కున సీను మార్చేశాడు.

అసలు ఈ సినిమాకి నేను హీరోని. అలా అనే చెప్పారు. అలా అనే అనుకుంటున్నాను. కాని జరిగేది చూస్తుంటే చాలా అనుమానంగా ఉంది. నటించే ప్రతి వారూ ఎవరికీ వారే హీరోనొ హీరోయినో అనుకుంటున్నారని అనిపిస్తూ ఉంది. వాళ్ళకీ అలానే చెప్పారేమో అని నా పెను భూతం.

ఒక సీనులో నేను సెంటర్ ఆఫ్ అట్రాక్షన్. అందరు నా కోసమే ఉన్నట్టు హడావుడి చేస్తారు. మరో సీనులో నేను వాడికి వీడికి ఊడిగం చేస్తూ ఉండాలి. ఒక సీనులో మంచివాడిగా, మరో దానిలో చెడ్డవాడిగా..

ఒకొక్కప్పుడు నా సీనులో నాకు మాటలే ఉండవు! ఆ వెనుక వేళ్ళాడే గుబ్బం మొహం పెయింటింగ్ లాగానో, ఓ మూల షోకేసులో లాఫింగ్ బుద్ధా లాగానో ఉంటాను. ఆ మాత్రం దానికి నేనెందుకు అక్కడ.. అదే.. హీరో ఎందుకు అక్కడ?

కాని ఇప్పటి వరకూ తీసిన సినిమాలో ప్రతి సీను లోను నేనున్నా!.. అనే అనుకుంటున్నా?!

నేనున్న సీనులు మాత్రమే నాకు చూపిస్తున్నారో ఏమో తెలియదు. నా వెనుక ఏదైనా కుట్ర జరుగుతోందో ఏమో! అన్నీ అనుమానాలు .. అన్నీ భయాలు.

ఆ మధ్య ఒక సీను. నేను చేయని నేరానికి అన్యాయంగా నన్ను తిట్టి అవమానించే సీను. అద్భుతంగా వచ్చింది. నన్ను తిట్టిన పాత్ర విక్రాంత్ నిజంగానే కసిగా నన్ను తిట్టిపోశాడు. నేను మాట్లాడలేదు. సీను అయిపోయింది. అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ ఏమి అనలేదు. అంటే నేను సరిగానే చేసానని అర్థం.

ఆ తరువాత ఎప్పుడో ఒక సీనులో నేరం నాది కాదు ఆ విక్రాంత్ దే అని ఋజువు అయ్యింది. దాని బట్టి ఆ తరువాత సీను మళ్ళీ ఆ విక్రాంత్ తో నా ముఖాముఖి రావాలి కదా. అపుడు నేను వాడిని కసిగా తిట్టవచ్చు అని అనుకున్నా. దానికి తగ్గట్టు రాత్రి అంతా అదే అనుభూతితో, కొత్త కొత్త తిట్లు తలుచుకుని తలుచుకుని నాలోనే నేను సీను తయారు చేసుకుని, ఎదురుగా వాడిని ఉహించుకుని ఎన్నిసార్లు రిహార్సల్ వేసుకుని తిట్టుకున్నానో లెక్క లేదు.

తీరా చూస్తే మర్నాడు ఆ సీను లేదు. పైగా హీరోయిన్ తో పార్కులో సీను వచ్చి పడింది. చిలిపి అల్లరి చెయ్యాలి. నాకు నిన్నటి తిట్లు తప్ప ఇంకేం మనసులో లేవు. ఏవో మాటలు అవుతున్నాయి. నేనెక్కడో ఉన్నాను. సీను అట్టరు ప్లాపు! ఎలాగో మొత్తానికి అయ్యిందనిపించా.

నా కసి మాత్రం నాలోనే ఉండిపోయింది. ఇప్పటికి ఇంకా ఆ విక్రాంత్ తో సీను రాలేదు. వస్తుందో లేదో తెలియదు. ప్రతిసారి తరువాత ఆ సీను వస్తుందని అనుకుని మనసులో అదే కసిని నిలుపుకోవడం, పెంచుకోవడం, ఆ సీను రాకపోవడం. దానితో చేస్తున్న సీనులు దుంపనాశనం. ఇదే తంతు. ఆ సీను ఎప్పుడు వస్తుందో అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ చెప్పడు. ముందు చెప్తే సహజత్వం పోతుందంటాడు. డైరెక్టర్ రూలంటాడు. వెధవది కనీసం ఆ సీను ఉందో లేదో కూడా చెప్పడు.

ఇదీ వరుస. ఆ డైరెక్టర్ గొప్ప మూర్ఖుడో తెలియదు భయంకరమైన మేదావో తెలియదు. చాలా పిచ్చిగా ఉంది. చేతిలో స్క్రిప్ట్ లేదు. ఏ డైలాగులు చెప్పాలో తెలియదు. డైరెక్ట్ గా సీనులోకి వెళ్లి ఆ జరిగేదానికి అనుగుణంగా చేసేయాలి. అదో కొత్తరకం ప్రయోగాత్మక చిత్రంట! వీడి సృజనాత్మకత మండిపోను! ఒక్కోసారి మానేసి పోదామా అని కూడా అనిపిస్తుంటుంది. కాని తెలిసిన వాళ్లందరూ ఇదో గొప్ప అవకాశం అంటారు. థర్టీ యియర్స్ ఇండస్ట్రీ హీరోలందరూ ఈ అవకాశం కోసం కళ్ళు కాయలు కాచేలా విచ్చుకుని చూస్తుంటారు. ఏ జన్మలో ఏ పుణ్యం చేసుకున్నానో అని నన్ను చూసి కుళ్ళుకుంటారట కూడానూ. సినిమా లోకంలో ఆ డైరెక్టర్ దేవుడితో సమానం మరి.

మొదట్లో ఎలా చేసినా మెచ్చుకునేవారు. హాయిగా ఉండేది. ఆ ఊపులో నేను చేసినదేదైనా సరియే అనేంతగా కొట్టుకుపోయాను. అంతలో వచ్చాడు ఈ అసిస్టెంట్ డైరెక్టరు.. చచ్చిపోతున్నాను వీడితో. ఎలా చేసినా స్క్రిప్ట్ లో అలా లేదంటాడు. సరిగా చెయ్యలేదంటాడు, డవిలాగు బాగోలేదంటాడు. అలా కాదు ఇలా అంటాడు. ఇలా కాదు అలా అంటాడు. పోనీ అదేదో ముందు చెప్పవయ్యా అంటే చెప్పడు. పైగా దిక్కుమాలిన ప్రాంప్టింగు ఒకటి!

★★★★★★★★

" నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నా.."

ఇదేదో బాగుందే.. లవ్వు సీను.. అమ్మాయి బాగుంది. ఎంత యాక్టింగ్ అని తెలిసినా మనసు ఉరుకుంటుందా! మనకి సీనులో ఇంవాల్వుమెంటు కొంచెం ఎక్కువే! అయినా బుద్ధున్నవాడెవడైనా కాదంటాడా! నా పాత్రకు బుద్ధి ఉందా లేదా? ఆ అలోచించే సమయం లేదు. ఆలోచించాలని కూడా అనిపించలేదు. 'అవును!' అనకపోతే సీను పాడైపోతుంది అని మాత్రమే అనిపించింది ఆ క్షణంలో.

" ఉమా! నేను కూడా.. నిన్ను మనస్పూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నా!" అనేసాను ఒకింత నిజంగానే.. లొట్టలేసుకుంటూ.

అలా అన్నానో లేదో ప్రాంప్టర్ లో అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ " లేదు ఉమా! నీకు నాకు సరిపోదు. నీది ప్రేమ కాదు. నాకు ప్రేమ లేదు! జీవితం ఒక రైలు ప్రయాణం. కొద్ది దూరం మాత్రమే కలిసి ప్రయాణిస్తాం. మన కంపార్ట్ మెంట్ ఒకటి కావచ్చు, వాడే వాష్ బేసిను ఒకటి కావచ్చు, ఈ కటకట మని తిరిగే ఫేను ఒకటి కావచ్చు, ఆ ఆరుతూ వెలిగే లైటు ఒకటి కావచ్చు.. ఆ మూల ఉండే కంపు కొట్టే టాయిలెట్టూ ఒకటి కావచ్చు కాని.. కాని చివరకి ఎవరి స్టేషన్ వస్తే వారు దిగిపోవాలి ఉమా! దిగిపోవాలి. ఈ చరాచర సృష్టిలో మనము కూడా అంతే. ఈ ప్రేమ అనుబంధాలు ఇవన్నీ అశాశ్వతాలు. వీటిని నమ్ముకుని, ట్రైనే నిజమనుకుని నేను ఉండలేను ఉమా! ఉండలేను! " అని అన్నాడు.

అదిట! నేను చెప్పవలసిన డవిలాగు!! ఇంత కొండవీటి చాంతాడంత డవిలాగు, నాకు నేను ఉహించేసుకుని, అప్పటికప్పుడు ఆశువుగా చెప్పాలని ఈ డైరెక్టరు అనుకున్నాడా? వాట్ నాన్సెన్స్!!

ఇప్పుడు నా పరిస్థితి ఏంటి? అన్న మాట వెనక్కి ఎలా తీసుకోను? ఇప్పుడు ఈ మాటలు ఎలా అనను? పాపం ఉమ! అసలు అయినా అలా అనవలసిన అవసరమేమిటి? కారణం ఏమిటి? నా పాత్రేమిటి? ఆ కథేమిటి?

ఏం చెయ్యాలో తెలిసేలోగా సీనులు సీనులు మారిపోయాయి. పెళ్లిసీను వచ్చేసింది. నోరు విప్పాల్సిన ప్రతి సారీ ఈ అసిస్టెంట్ డైరెక్టరుగాడు అదే డవిలాగు ప్రాంప్టింగు నాకు. కానీ ఆ సందర్భంలో ఎలా...?

★★★★★★

సందు దొరికితే ఆ అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ సూటిపోటి మాటలతో తప్పు చేసానని బుర్ర తినేస్తున్నాడు. నాతోనే ఇలానా అందరికీ ఇలానే బుర్ర తింటాడా? ఎవరికి వారు గొప్పగా నటించేస్తున్నట్టే పైకి బిల్డప్పులిస్తున్నారు. అది నిజమా కాదో నాకు తెలిసే అవకాశం లేదు. ఎవడి పాత్ర ఏమిటో? అసలు స్క్రిప్టులో ఏముందో తెలిస్తే కదా!

డైరెక్టరును కాకా పట్టే ప్రయత్నాలు కూడా చేస్తున్నా కాని ఇప్పటికి ఫలించలేదు. ఆ విక్రాంత్ గాడు వాడికి ఫలించిందన్నాడు. అది నిజమో వాడి బిల్డప్పో తెలియదు.

ఎలా కాకా పట్టావురా? అనడిగితే ఇలా కాదు, అలా కాదు అంటాడే తప్ప ఎలా అన్నది చెప్పాడు. సినిమా గురించి అడిగితే పెద్ద వేదాంతిలా ఓ నవ్వు నవ్వి నీకెందుకు అంతా డైరెక్టర్ చూసుకుంటాడులే అని చక్కా పోతాడు.

ఒక్కోసారి తిక్క రేగి అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ ని పిలిచి తిట్టి పడేస్తాను.

దానికి ప్రతిగా వాడు 'నీ ఖర్మ... ఏడూ...' అనేలా ఓ చూపు విసురుతాడు.

మళ్ళీ నేనే తగ్గి బతిమాలుకుంటా. ఎంత తిట్టుకున్నా ఈ సినీలోకంలో కొద్దో గొప్పో నాతో మాట్లేదేది, నా మంచి చెడ్డలు చూసేది వాడే. మిగిలిన వాళ్ళు ఎవరి ఉరుకులు వారివి ఎవరి పరుగులు వారివి.

ఇప్పటి వరకూ అయిన సినిమా అంతా చూపించమని బ్రతిమాలితే చూపించేది మరి వీడే. అలా చూసినప్పుడు ఏదో కథ ఉన్నట్టే అనిపిస్తుంది. కాని దాని బట్టి తరువాత ఏ సీను అన్నది మాత్రం తెలియటం లేదు. ముగింపు అసలు ఉహించలేం! నేను చేసిన/చెయ్యని అనవసరమైన భయంకరమైన ఏక్టింగ్ మహా పాతకాలన్ని కనిపిస్తాయి. ప్రత్యేకంగా అవి రివైండ్ చేసి మరీ చూపిస్తాడు.

అయితే అప్పుడప్పుడు ఈ అసిస్టెంట్ డైరెక్టరు సీను గురించి హింట్లు ఇస్తుంటాడు. అప్పుడు మాత్రం సీను ఇరగదీస్తాను. వాడి మూడు బట్టి.

వాడి ప్రాంప్టింగ్ టైమింగ్ మాత్రం నమోస్తు నారాయణ.

ఓసారి ఇంక ప్రాంప్టింగు వచ్చిన తరువాతే ఏదైనా అని నిశ్చయించుకున్నా!

" తొందరగా ఎక్కు!" ఉమ పిలుస్తోంది. రైలు కూత పెడుతోంది. ఎదురుచూస్తున్నా.. ఏం చెయ్యాలా అని. నాకైతే ఎక్కాలి అని అనిపిస్తోంది. కాని సీనులో అలా ఉందో లేదో .. అందుకే ఆగా. ఏ క్షణాన నైనా ప్రాంప్టింగు రావచ్చు. సిద్ధంగా ఉన్నా.

" ఎక్కకు ..." ప్రాంప్టింగు వినిపించినట్లయ్యింది. సరే! అనుకున్నా. ఉమ నన్ను చూసి అసహ్యించు కుంటున్నది.

రైలు కదిలింది. వేగం పెరిగింది. శబ్దం నెమ్మదించింది.

" ఎక్కకుండా దిక్కులు చూస్తావేం .. ఎక్కు !" ప్రాంప్టింగు ఖంగు మంది! .

అదేంటి..? ఇందాకా..! ఇప్పుడు..! ఏమర్థం కాలేదు! పరుగుపెట్టా..

అప్పటికే రైలు వెళ్ళిపోయింది.

దూరంగా అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ అసహనంగా నా వైపు చూసి, వీడింతే అని తిట్టేసుకుని, తల కొట్టేసుకుని బయటకు పోయాడు. మళ్ళీ అభద్రతా, అయోమయం, ఆత్మన్యూనత నన్ను చుట్టుముట్టాయి. మళ్ళీ ఉమతో సీను ఉంటుందో లేదో! అసలు మళ్ళీ ఆమెను చూస్తానో లేదో అదొక బాధ.

★★★★★★★

బారులో ఒక సీను. ఎదురుగా మందు, సిగరెట్టు. నాకేమో వద్దు అనిపిస్తోంది. అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ తాగమని చెవిలో ఒకటే ప్రాంప్టింగు. ఈ దరిద్రమైన పాత్ర నాకే రావాలా. ఇన్ని డిఫరెంట్ షేడ్లు ఉన్న పాత్ర! అన్ని కలగలసి దట్టమైన తారు డబ్బా తయారయింది. లోలోపల తిట్టుకుంటూ పైకి ఉల్లాసంగా దమ్ము కొట్టాను. మందు కొట్టాను. ఆ మత్తులో ఇంకెవరినొ కూడా కొట్టాను. మళ్ళీ గందరగోళం.

మత్తు ఎక్కిన తరువాత మాట వినమంటే ఎలా కుదురుతుంది. మత్తులో ఏం చేస్తామో! అది మన బాధ్యత అంటే ఎలా? ముందు ముందర మందు పెట్టకూడదు. ఆపై తాగమని చెవిలో ఒకటే నస పెట్టకూడదు. చేసినదంతా చేసి, చేయించి.. తరువాత నాది తప్పంటే ఎలా? ఆ డైరెక్టర్ పెద్ద శ్యాడిస్టులా ఉన్నాడు.

నా పాత్ర నిడివి ఎంతో తెలియదు. తీరా ఎపుడో సెట్ కి వచ్చాక నీ సీన్లు ఇంక అయిపోయాయి అంటే నా పరిస్థితి ఏంటి? తలచుకుంటేనే ఒళ్ళు జలదరిస్తోంది. ఆ విక్రాంత్ గాడు మళ్ళీ కనపడనే లేదు. నన్నూ అలా అర్ధాంతరంగా ఆపేస్తే!

ఈసారి లాభంలేదు ఆ అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ గాడు రాగానే అడిగేయాలి .. కడిగేయాలి. ఇప్పటికే అర్థంలేకుండా చాలా సాగదీసారు.

అనుకోవడం ఆలస్యం ఎదురుగా తయారు!

“ చూడు .. నా వల్ల కావడం లేదు. అసలేంటి ఈ సినిమా కథ? నా పాత్ర ఏంటి? నేనేం చెయ్యాలి .. ఎలా చెయ్యాలి? .. సమాధానం చెప్పక పోతే .. ” అని ఆగాను.

ఏం చెయ్యగలవు అన్నట్టు చూశాడు వాడు. నేను ఈ సినిమాని వదులుకోలేనని తెలుసు.

“ ప్లీజ్.. చెప్పవా?” ప్రాధేయపడ్డాను. వాడి పెదవులు మరింత బిగుసుకున్నాయి.

ఏం చెయ్యను?ఏం చెయ్యగలను? అసహాయత కమ్మింది. అప్రయత్నంగా నా కళ్ళనుండి ధారగా కన్నీరు. ఆపుకోలేని అశక్తతతో అలానే ఉండిపోయా.

“ ఏం తెలుసుకోవాలని అనుకుంటున్నావు?”

“ అసలు నేను ఈ సినిమా హీరోనేనా?”

“ నువ్వే హీరో!”

" ఇది సుఖాంతమేనా!"

కొంచం ఆలోచించాడు.

" డైరెక్టర్ గారి ఉద్దేశ్యం అదే"

" అంటే.. సినిమా అంతా హాయిగా ఉంటుందా.. లేక అంతా హీరో బరువు బాధ్యతలు అంటూ కష్టాలు కన్నీళ్ళు పడి చివర సీనులో ఓ నీతి ఓ చిరునవ్వు ఓ శుభం కార్డు లాంటి రియలిస్టిక్ ఫిల్మా?

" లేదు..లేదు.. ఇది ఎంటర్ టేయిన్ మెంట్ మూవీ"

హమ్మయ్య అనుకున్నా. మనసు కాస్త తెప్పరిల్లింది.

"థీమ్ .. ఏమిటి.. థ్రిల్లరా .. ఫ్యాక్షనా... కామెడీనా.. సస్పెన్సా.. హారరా.. "

" సకుటుంబ సపరివారంగా చూసి ఆనందించదగ్గ వినోదాత్మక చిత్రం చెయ్యాలనే సంకల్పం"

"మంచిది... నేను వచ్చినప్పుడు కూడా డైరెక్టర్ గారు ఇలానే చెప్పినట్టు గుర్తు."

నవ్వేసాడు అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ " ఆయన ఎప్పుడూ మారరు... "

" మరి .. ఈ సీనులేంటి... ఇలా.. నా పాత్ర.. అసలు మంచో చెడో అర్థంకాకుండా.. ఆనందంగా నవ్విన ఉన్న సీనులు ఎన్ని ఉన్నాయి.... ఎప్పుడు చూడు ఏదో ఓ గొడవో, తలనొప్పో.. కనీసం రోమాన్స్ లో కూడా ఆ అనుభూతి లేక చప్పగా.. "

" ఇది ఒక ప్రయోగాత్మకమైన చిత్రం... తెలుసు కదా! ఒక పాత్రలో సహజంగా మీరు ఎలా ఉంటారో.. పరిస్థితులకు ఎలా స్పందిస్తారో... ఏ మాటలు అంటారో.. అది కావాలి."

" కానీ అప్పుడు స్క్రిప్ట్ కి అనుగుణంగా ఎలా కుదురుతుంది?"

" నువ్వు హీరో అని నీకు ముందే చెప్పారు, ఇది సుఖాంతం అని కూడా చెప్పారు. ప్రతి సీను హాయిగా అనందంగా ఉండాలి అని కూడా మీకు ముందే చెప్పారు కదా..!"

" అవును.. కానీ.."

" మరి దానికి తగినట్టు ఎందుకు చేయడంలేదు?"

" అంటే ఆ పరిస్థితులలో .. ఒకోసారి ..ప్రతిస్పందన .. "

" పరిస్థితులు సరే.. ఒక హీరో.. సకుటుంబ సపరివార చిత్రంలో హీరో ఎలా స్పందించాలో అలా ఎందుకు చెయ్యలేకపోతున్నావు? పాత్రలో ఎందుకు లీనం అవ్వలేక పోతున్నావు? అయితే అస్సలు నటించకుండా ఉండిపోతున్నావు లేదంటే పిచ్చిగా చేస్తున్నావు. పాత్రకి తగినట్టు మాత్రం చేయడం లేదు"

" సీనులు అలా వస్తున్నాయి .. హీరోగా ఉండే అవకాశం ఇవ్వడం లేదు..."

" నీ పెర్ఫార్మెన్స్ బట్టే సీన్లు వస్తాయి.. నువ్వు తప్పుల మీద తప్పు చేస్తుంటే.. డైరెక్టర్ మాత్రం ఎంతకన్న ఎడిట్ చేస్తారు.. ఎంత కన్న సీన్లు మారుస్తారు..కథలో ఓ నడక, ఓ పద్ధతి ఉండాలి కదా.. అప్పటికీ ఎన్నో అవకాశాలు ఇచ్చారు"

" తప్పో ఒప్పో ఎలా తెలుస్తుంది.. మొన్న ఆ సత్యానందం గాడు వచ్చి నన్ను బయటకు రమ్మని పిలిచాడు.. రావాలా వద్దా ఎలా తెలుస్తుంది? పరిస్థితి బట్టి రావాలనుకున్నా... ఆ తరువాత రాకుడదని నువ్వు చెప్పావు.. అది ముందు తెలిస్తే... "

" రావాలని ఎందుకు అనిపించింది... "

" అంటే.. నేను హీరోని కదా...వాడు కచ్చితంగా విలన్ అవ్వాలి .. నేను బయటకు రాకపోతే వాడి పాత్ర హైలైట్ అయిపోతుందని.."

" హీరో అని గుర్తుంది కానీ ఇది ఫ్యాక్షన్ సినిమా కాదు... అన్నది గుర్తు లేదా?"

" వాడికీ అది గుర్తుండాలి కదా!"

" వాడూ నీలాగే.. చెప్పినది సరిగా గుర్తుండదు. అర్థమవ్వదు. పాత్రలో లీనమవ్వడు.. దానివల్ల సీనులో మార్పులు ... "

" వాడూ... హీరోనేనా?"

" అసలు వాడు ఎందుకు రమ్మన్నాడు.. కారణం.. ఏ సీనో తెలుసుగా?" సమాధానం ఇవ్వకుండా దాటవేసి ప్రశ్నించాడు అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్.

తలదించుకున్నాను

" అంటే... ఆ ముందు సీనులో వాళ్ళ చెల్లి ఉంది.. అందంగా ఉంది కదా హిరోయిన్ అనుకుని.. కాస్త... "

" కనిపించిన ప్రతి అమ్మాయినీ నీ హీరోయిన్ అనుకుని మీద పడిపోతే ఎలా?"

" అంటే.. నేను హీరో.. కదా.. ఆ సీనులో అలా చేస్తేనే కదా హీరోయిజం.."

" హీరో అంటే ఉన్నతంగా, ఉత్తమంగా ఉండాలి!!...అంతేకాని అందరూ నీ కోసం ఉండాలి, నీ కింద ఉండాలి,, పది కార్లు ఉండాలి. వెనుక వంద మంది ఉండాలి. చుట్టూ అమ్మాయిలు ఉండాలి.. పిచ్చి పంచ్ డైలాగులు అనాలి .. నువ్వేం అనుకుంటే అది అయిపోవాలి.. నువ్వేం చేస్తే అదే రైటు.. అని కాదుగా.."

ఏమనాలో తెలియలేదు.. తను చెప్పింది నిజమనే అనిపిస్తోంది.. కాని సీనులోకి వెళ్తేనే.. ఇవేవి గుర్తుండటంలేదు. ఏదో మైకం.

" సరే.. అదలా ఉంచు.. మరి ఉమతో ప్రేమ సీను.. ఆనందం .. హాయి.. అన్నావు.. హీరో అన్నావు.. ప్రేమిస్తున్నానంటే 'అవును!' అని కాకుండా ఏదో అర్థంకాని అర్థంలేని భయంకరమైన డవిలాగు చెప్పావు.. అదెలా కుదురుతుంది." అనుమానంగా అడిగాను.

" అసలు 'అవును!' అని నువ్వు ఎందుకు చెప్పావు... ఒక్కసారి ఆలోచించు..?"

" అంటే.. అమ్మాయి చూడడానికి బాగుంది.."

" ఆ పాత్రతో అంతకు ముందు ఎన్ని సీన్లు అయ్యాయి నీకు?"

" ఒకటి.. లేదు.. రెండు.. ఆ పార్టీ సీనులో ఉన్నది.. అంటే మాటలు లేవు.. కాని.. ఆ తరువాత ఒక సీనులో.. బస్సులో పక్కన కూర్చున్న సీను.. నా భుజంపై తల పెట్టుకుని పడుకుంది కదా.."

" ఆ పాత్ర గురుంచి ఏం తెలుసు..."

" అంటే .. అందంగా ఉంది.."

" ఇంకా.. "

" మంచి సెంటు వాసన.. హస్కీ వాయిస్.. నన్ను ప్రేమిస్తోంది.. అన్నాది "

" అంతేనా... "

" అంతే... ఇంకేం తెలియాలి"

తలపట్టుకున్నాడు.

" చూడడానికి బాగుంది.. అవకాశం దొరికింది అని అది ప్రేమ అనుకుంటే ఎలాగయ్యా. అది హీరో లక్షణం కాదు చిత్తకార్తె కుక్కల లక్షణం. రెండు సీన్లు అయ్యాయో లేదో అప్పుడే ప్రేమ.. నీ తప్పు వల్ల ఎన్ని సీనులు మార్చాల్సి వచ్చింది.. అప్పటికీ ప్రతిసీనులోను చెప్తునే ఉన్నా .. నువ్వు నేను చెప్పిన డైలాగు ఆమెతో ఆనవు.. అనుంటే ఏదోలా ఎడిట్ చేసి మళ్ళీ కథ స్క్రిప్ట్ లోకి తెచ్చేవాడిని. నీకు ఆ ఊసే లేదు"

" అంటే.. బాగుండదని.."

" ఎవరికి..?"

" నాకు.. అదే.. పాత్రకి.. "

" మధ్యలో నీకు బాగెంటి? ఇది సినిమా అన్న విషయం మరచిపోతే ఎలా? పాత్ర గురించి డైరక్టర్ గారు ఉన్నారు కదా.. నీకెందుకు బాధ"

" అంటే.. సీనులో... హీరో .. అలా అంటే బాగుండదని.."

" ఆ.. అలా అనుకునే పెళ్లి సీను దాకా తెచ్చుకున్నావు.. నీ ఇష్టారాజ్యంగా చేస్తూ సినిమాలో నీ పాత్ర మాత్రం ఆనందంగా ఉండేలా చేయ్యాలంటావు! ఎట్లా చచ్చేది నీతో."

" అప్పటి దాకా ఆ సీన్లు చాలా బాగా ఆనందంగానే వచ్చాయి కదా...మరింకేం"

" అదే మరి... నువ్వు ఆలోచించాలి.. నీ పాత్ర చదువు అవ్వలేదు.. ఉద్యోగం లేదు.. ఆ ఉమ పాత్ర ఎలాంటిదో తెలియదు.. ఒకటి రెండు సీన్ల ఆనందం కోసం తరువాత సీన్లు అన్ని తగలేసుకున్నావు. హాయిగా ఓ పద్ధతిలో వెళ్ళవలసిన కథ అనవసరంగా .. "

" .. కానీ.. మరి .. ఆ రోజు ఆ బార్ లో సీను.. నా చేత అనవసరంగా... ఎందుకు ... తాగించావు... అది హీరో చెయ్యొచ్చా..? " ఉక్రోషంగా అడిగా.

" బుద్ధి గడ్డితిని! నీ మీద నమ్మకం పోయి.. చిరాకు వచ్చి.. ఎంత కన్న నేను చూడను? చచ్చిపోతున్నా నీతో! చెప్పి ఉపయోగం లేదని .. ఊరుకున్నా"

" అయితే ఇప్పుడు నా పరిస్థితి ఏంటి?" ఆదుర్దాగా అడిగాను.

" తెలియదు.. నువ్వు ఇప్పటి నుండి అయినా బ్యాలెన్స్ గా చేస్తే, చేయగలిగితే.... హీరోగా పరిచయమవుతావు.. లేదంటే.. "

" లేదంటే.. " భయంగా అడిగాను.

" ఆ వెనుక వేళ్ళాడే గుబ్బం మొహం పెయింటింగ్ లానో ..ఈ మూల షోకేసులో లాఫింగ్ బుద్ధా లానో.. ఉండీ లేనట్లుగా... కనీ కనిపించకుండా..." ఆగిపోయాడు.

ఆలోచనలు అలలు అలలుగా ఎగసి పడుతున్నాయి.. నా దృష్టిలో నేనే జారిపోతూ..

' ఎందుకీ పనికిమాలిన సినిమా.. మానేసెయ్.. వదిలేసెయ్.. వెళ్ళిపో.. ' చెవిలో ఏవో అస్పష్టంగా... వినిపిస్తున్నాయి..!

ఎదురుగా అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ మూగగా బిత్తరచూపులు చూస్తున్నాడు...

మరి మాటలు?! ఉలిక్కిపడ్డా!

అసంకల్పితంగా చేవిదగ్గరకు చేయి వెళ్ళింది.

బయటకు కనపడని వేలి గోరు అంత చిన్నది బ్లూటూత్!! అదెలా వచ్చింది? ఎప్పుడు పెట్టుకున్నాను?!

"నువ్వు.. ఆ సీనులో తాగమని... ప్రాంప్టింగ్ .. చేసావా..?" తడబడుతూ అడిగాను.

ఆశ్చర్యపోయాడు అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్..

"లేదు.. నేనసలు ఆ షాట్ చేసినప్పుడు లేను.. నీ మీద విసుగుతో... బయటకు.. ఏమయ్యింది?" విప్పారిన నా కళ్ళను చూసి అందోళనగా అడిగాడు.

మరి ఆ ప్రాంప్టింగ్?!... ఈ బ్లూటూత్?

సత్యానందం రమ్మన్నప్పుడు.. వెళ్లాలని నేనే అనుకున్నానా?.. లేక ఈ...!!

అంటే.. నేను ఇప్పటి వరకూ చేసినదంతా...? ఇలాగే...!!

తన చేతిలో తెల్ల కాగితాలు సర్దుకుంటూ అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ వెళ్ళిపోయాడు.

లాఫింగ్ బుద్ధా నన్ను చూసి విరగబడి నవ్వుతున్నాడు... ఆనందంగా!

COMMENTS